

Ad 8. Sikkerhedsprocedurer i børneinstitutioner

Alle med børn i deres varetægt bør have sikkerhedsprocedurer, dels i forhold til ansættelser, dels i forhold til, hvilke signaler man i dagligdagen skal reagere på, samt hvilke forholdsregler der kan afværge ubegrundet mistanke. Også her kan der hentes megen inspiration fra udlandet, f.eks. fra British Home Office on Sexual Abuse in Day Care Institutions.

Den tidligere justitsminister, Frank Jensen, udvide mulighederne for at benytte straffeattester både i forhold til, at sådanne forbrydelser ikke forældes på straffeattesten, og i forhold til, hvem der kan få disse oplysninger. Dette er ingenlunde nogen garanti, og derfor bør man også indarbejde andre instrumenter i en sikkerhedsprocedure som f.eks. CV og kontaktpersoner ved tidligere ansættelser. Ligeledes er det vigtigt, at man også har en fælles forståelse af, hvilke signaler man i hverdagen skal reagere på og hvordan. Det er for forslagsstillerne uacceptabelt, at forholdsregler er et problem for den enkelte mandlige pædagog, mens det rettelig bør være et anliggende for institutionen.

Forslagsstillerne opfatter sikkerhedsprocedurer mod seksuelt misbrug som en helt åbenlys del af det generelle ansvar, institutionerne har over for børn. Det er at sammenligne med procedurer i tilfælde af brand. Selv om brand også er noget, der sker sjældent, ved alle, hvad der skal gøres – og mest af alt, hvordan man skal undgå brand.

Hvis institutioner og foreninger ikke af sig selv lever op til dette ansvar, må det overvejes at følge op med lovgivning. Det er dog klart at foretrække, at opgaven løftes lokalt, idet det allervæsentligste er, at

man forholder sig til risikoen og aktivt nedbryder tabuet.

Ad 9. Forskningsmæssig og praktisk fokus på børns overgreb mod børn

Internationale undersøgelser afslører, at op mod 30 pct. af alle overgreb begås af teenagere (f.eks. Calder 1996, Greystone 1990). Det er vigtigt, at man får viden om både omfang og indhold af disse overgreb. Den seneste undersøgelse, »Unge, som opfører sig seksuelt krænkende« (Mimi Strange, SFI 2001), bør følges op af praktisk fokus. Hvornår udvikler en uskyldig leg sig til et seksuelt overgreb? Hvor går grænsen? Indgående information herom ville give personalet i de institutioner, hvor større børn opholder sig, en rettesnor for, hvornår der er grund til at blive bekymret, og hvad man i så fald bør gøre. Umiddelbart må man tro, at den type overgreb har en anden psykologisk karakter for offer så vel som for gerningsmand og derfor kræver særskilt opmærksomhed.

Afsluttende bemærkninger

Dette beslutningsforslag bør opfattes som et oplæg til en samlet og bred diskussion af, hvordan vi bedst beskytter børn mod seksuelt misbrug. Forslaget kan sagtens tilføjes punkter, som forslagsstillerne har overset i det komplekse problemfelt.

Ligeledes er det vigtigt for forslagsstillerne at understrege, at den væsentligste beskyttelse ligger i, at tabuet omkring seksuelt misbrug nedbrydes – at vi ikke lukker øjnene for det, vi helst ikke vil se, men at voksne forholder sig til det grufulde, som mange børn desværre må forholde sig til.

*Skriftlig fremsættelse***Sandy Brinck (S):**

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om en national handlingsplan til beskyttelse af børn mod seksuelt misbrug.

(Beslutningsforslag nr. B 7).

Jeg henviser i øvrigt til de bemærkninger, der ledsager forslaget, og anbefaler det til Tingets velvillige behandling.